

پٹھی دا ڈبن - پنجابی

ٹھنڈ سیال تے نگھ رضائیاں گھر پوہ دیاں راتاں

مانواں کولوں سُنیاں ہونیاں ون پونیاں باتاں

یاداں والی پَنڈ تے اندر اڈھو اڈھ کہانی

لوری وانگ سنا گئی سائوں ساڈی ماتا رانی

دیس پنجاب دے اندر کِدرے پَنڈ سی کوئی وسدا

اک دریا سمندر ورگا اوہدے نال سی وگدا

پَنڈ دے لوکیں واہی بیجی پارندی توں کردے

سرگی ویلے جاندے سی تے ڈیگر ویلے مُردے

ورلے وِ رلے تارو بوہتے مجھ دی پُوچھل پھردے

وِچ دریا دے نُچھٹ نہ جاوے ایسے گلوں ڈردے

اوسے پَنڈ دے اندر سجنو اک بندے دی بُڈھی

مُنہ متھے دی سوہنی سی پر مت سی اوہدی پُٹھی

بندہ جے کر کہندا سی پئی آ ویہڑے وچ ہیے
اوہ کہندی سی جی کردا اے اندر لمیاں پیے

بندہ آکھے آء نی رانی پھرن ٹرن لئی چلیے
بڈھی آکھے لتھکورے توں اینویں کاہنوں ہلیے

اُج تے اپنی بڈھی اگے بندہ کج نہ کہندا
اندر کھتی سڑدا بلدا اتھرو پیندا رہندا

سوچدا رہندا اوہدے گل دی کنج لوے گی پھائی
اک دن اوہدے خانے دے وچ اک ترکیب سمائی

کہن لگا پئی اج میں بھلیئے پار ندی توں جانا
نال ٹرن دی لوڑ نہ تینوں مڑ میں چھیتی آنا

بڈھی آکھے ناوے سجن تیرے نال میں جاساں
ازلاں دا اے ساتھ اساڈا مرنے تیک نبھاساں

کہن لگی پئی وچ وے اڑیا چھڈ نہ مینوں کلی
کھ نہ تیرا نظری آوے ہو جانی آں جھلی

اُتوں بندہ نا نا آکھ وچوں ٹھنڈ تسلی
مَجھ دی پُوچھل پھڑ کے کملی پانی دے وِج ٹھلی

چھل دریا دے گبھے جا کے بندہ اوہوں آکھ
بھلیئے لوکے ہتھاں دے وِج رکھیں پُوچھ بنا کے

بڈھی نے جد گل سنی تے ہتھوں پُوچھ وِجائی
ڈونگھا پانی روہڑ وی تگڑا ڈُبدیاں دیر نہ لائی

پنڈ دے لوکیں جُہ لبھن نالے دین دلا سے
بندہ آکھ پُٹھی سی اوہ لبھو اُتلے پاسے

اوسے دِن توں پنڈاں دے وِج ہے مشہور کہانی
نہ نہ کر دی دریا دے وِج ڈُب گئی اِک نمائی

ایس مخول دا سچا ہونا ویکھو کنا ڈاڈھا
پُٹھی والے ڈِن وانگوں ہويا حال اساڈا

بَار دے لوکاں بھوویں سائوں چنگا کم وی کہنا
ساڈا خاص وتیرہ گل دا پُٹھا مطلب لینا

ڈھیر ابادی کہن بگانے ہن تلاواں کسو
ملاں آکھے درجن درجن یانے جم کے دسو

دنیا کہندی پکھن پانے ایٹم بمب نہ رکھو
ساڈا نعرہ ایسی تیبسی ڈک سکوتے ڈکو

آخر کار نتیجہ کی اے ظلم تے نوکر شاہی
ملاں فوج سیاست ساڈی رل مل گت بنائی

ایہنوں خواب دا ٹٹن آکھو یاں گڈی دا چھٹن
مینوں تے لگدا اے یارو پٹھی والا ڈبن

مانواں مٹی دے وچ گئیاں لمیاں ہویاں راتاں
کون اسماں نون لوری دیوے کون سناوے باتاں

دریاواں وچ پانی تھکے رُس گئیاں برساتاں
اکھیاں دے وچ پکھ سہائی وجن توے پراتاں

کڑیاں دے مدرسے ساڈے کھولنے قلم دواتاں
ادھ پڑھ ساڈے حاکم ہو گئے کر کے چار جماتاں

سائیں ایہو ہوندا اے جد رُسن بھاگ براتاں
کوٹھے چھتن نکلے ساں پر چھتیاں گئیاں سواتاں

Faqeer Sein